

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **X**, narozený X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, IČ 00216208, Ovocný trh 560/5, 110 00 Praha
1

ochrana před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Zásah žalované vůči žalobci, spočívající ve zveřejnění rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 24. listopadu 2016, č. j. UKPF/7565/2016 o ukončení prezenčního studia magisterského studijního programu právo a právní věda, oboru právo uskutečňovaného na Právnické fakultě Univerzity Karlovy žalobcem identifikovaným jménem, příjmením, datem narození, adresou trvalého pobytu pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu žalované, které spočívá v nedosažení požadovaného počtu kreditů žalobcem pro zápis do dalšího úseku studia na webové stránce

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalované URL <http://prf.cuni.cz> po dobu ode dne 5. ledna 2017 do dne 12. června 2019, byl nezákonný.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 26 684 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v tom, že žalovaná zveřejňovala na internetu osobní údaje žalobce v rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „PF UK“) ze dne 24. 11. 2016, č. j. UKPF/7565/2016, o ukončení vysokoškolského studia žalobce na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, a to na webových stránkách dostupných na URL <http://www.prf.cuni.cz>.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že byl zveřejňováním předmětného rozhodnutí na internetu přímo krácen na svém veřejném subjektivním právu na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práva svobod (dále jen „Listina“), na právu na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života podle čl. 10 odst. 2 Listiny a konečně též na právu na ochranu soukromí. Důvodem je skutečnost, že zveřejňovány byly osobní údaje žalobce jakožto subjektu údajů, když bylo zveřejňováno jeho jméno, příjmení, datum narození, adresa trvalého pobytu, a to spolu s informací o tom, že žalobce se dne 1. 9. 2015 stal studentem prezenčního studia magisterského studijního programu Právo a právní věda, oboru Právo a dále že jeho studium bylo zveřejňovaným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2016 ukončeno pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního rádu, které mělo spočívat v nedosažení požadovaného počtu kreditů pro zápis do dalšího úseku studia. Zveřejňování informace o tom, že bylo žalobci ukončeno vysokoškolské studium, pociťuje žalobce jako zvláště závažné, dehonestující, kdy zveřejňované informace jsou dále přejímány a používány ke kritice a zesměšňování žalobce.
3. Rozhodnutí bylo podle dostupných informací vyvěšeno dne 20. 12. 2016, k doručení rozhodnutí došlo dne 4. 1. 2017. K sejmutí rozhodnutí z internetové úřední desky pak došlo dne 7. 2. 2017, nicméně i nadále bylo možné rozhodnutí stáhnout z webu žalované. Dle žalobce však po doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou na internetové úřední desce bylo jakékoli další zveřejňování rozhodnutí na internetu již zbytečné, a proto nezákonné, protože účel doručování veřejnou vyhláškou již byl splněn. Pozdější zveřejňování osobních údajů žalobce neprojde testem proporcionality, protože nesleduje žádný zákonem stanovený účel a není ani potřebné či nezbytné. Došlo tedy k porušení „účelového omezení“ zpracování osobních údajů žalobce. Účelem doručování veřejnou vyhláškou je toliko doručení písemnosti jejímu adresátovi, a nikoli informování široké veřejnosti o tom, že žalobci bylo ukončeno vysokoškolské studium a z jakého důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Žalobce dále namítl, že žalovaná měla rozhodnutí doručovat do jeho datové schránky, kterou měl již v dané době zřízenou, což žalobce navrhl prokázat vyžádáním sdělení Ministerstva vnitra. I pokud by však rozhodnutí mohlo být žalobci doručováno veřejnou vyhláškou, mělo neprodleně po jeho doručení dojít nejen k jeho sejmutí z „fyzické“ úřední desky, ale též k odstranění z elektronické úřední desky, resp. k odstranění rozhodnutí ze serveru žalované tak, aby jej nebylo možné nadále stahovat, a to ani prostřednictvím např. vyhledávače Google. Žalobce poukazuje na to, že se mu nepodařilo na webové stránce žalované dohledat stránku s odkazem na předmětný dokument, přesto je však rozhodnutí dostupné ke stažení např. pomocí vyhledávače Google po zadání jména a příjmení žalobce.
5. Žalobce považoval za obecně známou skutečnost, jakým způsobem fungují internetové vyhledávače, tedy že indexují pouze tu část internetu, na kterou vede odkaz, pokud by se však podle názoru soudu o notorietu nejednalo, žalobce navrhl, aby k této otázce bylo vyžádáno odborné vyjádření či znalecký posudek.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaná měla na úřední desce zveřejnit nikoli celé rozhodnutí, ale pouze „oznámení o možnosti převzít písemnost“ podle § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Takový postup by byl vhodný s ohledem na princip proporcionality, a dále také s ohledem na zásadu minimalizace údajů, zásadu omezení uložení a zásadu účelového omezení. Pro dosažení účelu doručování veřejnou vyhláškou, tj. dát žalobci možnost zjistit alespoň z úřední desky, že bylo v jeho věci vydáno rozhodnutí a že si jej může vyzvednout, zcela postačovalo, pokud by žalovaná na úřední desce zveřejnila pouze jméno, příjmení a např. ročník narození žalobce spolu s informací, že v jeho věci bylo vydáno rozhodnutí.
7. Žalobce konečně považoval za nezákonné i to, že žalovaná nezakázala tzv. indexaci zveřejněného dokumentu tzv. internetovými roboty, což prokazuje skutečnost, že zveřejněné rozhodnutí se spolu s osobními údaji žalobce objevovalo ve výsledcích vyhledávače Google. Nezakázání indexace je přitom v rozporu s § 13 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), jak ostatně uvedl Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) v žalobcem přiloženém stanovisku č. 1/2011. Pokud by totiž byla indexace zakázána, mohl by zveřejněné rozhodnutí a osobní údaje žalobce vyhledat pouze návštěvník webové stránky žalované.
8. V závěru podané žaloby žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu odmítnout jako opožděnou, resp. zamítnout jako nedůvodnou. K námitce žalobce, že mu mělo být předmětné rozhodnutí doručeno do jeho datové schránky, uvedla, že v rozhodné době neměla Univerzita Karlova zřízenou datovou schránku orgánu veřejné moci, a proto nemohla doručit rozhodnutí do datové schránky žalobce. Veřejným vysokým školám zřídilo Ministerstvo vnitra datovou schránku orgánu veřejné moci až dne 1. 7. 2017, a to až na základě novelizace příslušného ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

provedené zákonem č. 192/2016 Sb. s účinností od 1. 1. 2017. Do té doby ani nebyl zákonný základ pro zřízení datové schránky orgánu veřejné moci pro veřejné vysoké školy. Jako důkaz navrhla sdělení Ministerstva vnitra o tom, kdy byla Univerzita Karlově zřízena datová schránka orgánu veřejné moci.

10. K námitce žalobce, že mělo dojít k odstranění zveřejněného rozhodnutí z webových stránek žalované ihned po uplynutí 15 dnů od jeho vyvěšení, žalovaná předně konstatovala, že doručení veřejnou vyhláškou bylo provedeno v souladu s § 25 odst. 2 správního řádu. Předmětné rozhodnutí bylo dne 20. 12. 2016 vyvěšeno na úřední desce PF UK a souběžně zveřejněno na jejích internetových stránkách v sekci „Úřední deska“. Z hlediska zákona o ochraně osobních údajů se jedná o zákonný důvod (účel) zpracování osobních údajů podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, z hlediska nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“), se jedná o zákonný důvod (účel) zpracování osobních údajů podle jeho čl. 6 odst. 1 písm. c). Ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu nestanoví dobu, po jejímž uplynutí je správní orgán povinen vyvěšenou písemnost sejmout z úřední desky, respektive zveřejněnou písemnost odstranit ze svých internetových stránek. Upravuje pouze minimální dobu 15 dnů, po kterou musí být písemnost vyvěšena na úřední desce a současně zveřejněna na internetových stránkách a po jejímž uplynutí „se písemnost považuje za doručenou“. V souladu s tím je u většiny správních orgánů obvyklá a legitimní správní praxe, podle níž se zveřejněná písemnost ponechává na internetových stránkách správního orgánu i po uplynutí uvedené doby 15 dnů, zpravidla po dobu 1 roku. Tato správní praxe sleduje legitimní účel. Umožňuje adresátovi, aby si zveřejněnou písemnost na internetových stránkách správního orgánu dodatečně vyhledal a stáhnul i po uplynutí poměrně velmi krátké doby 15 dnů. Pokud je takovou písemností rozhodnutí se závažnými právními účinky pro adresáta, tedy například rozhodnutí o ukončení studia na vysoké škole, jako tomu bylo i v projednávaném případě, ztratil by adresát reálnou možnost uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy a popřípadě vydané rozhodnutí napadnout cestou řádných nebo mimořádných opravných prostředků. Popsaná správní praxe je podle názoru žalované v souladu s důvodem (účelem) pro zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, respektive podle čl. 6 odst. 1 písm. d) obecného nařízení o ochraně osobních údajů. PF UK ponechala předmětné rozhodnutí zveřejněné na svých internetových stránkách v sekci „Archiv úřední desky“ i po dni 4. 1. 2017, kdy uplynula doba 15 dnů od prvního dne zveřejnění předmětného rozhodnutí. A to též proto, že žalobce jako student i adresát uvedeného rozhodnutí až do června roku 2016 neučinil vůči své škole jediný úkon, z něhož by bylo možné seznat, že se s předmětným rozhodnutím seznámil. Žalobce se svou bývalou vysokou školou vůbec nekomunikoval.
11. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo zveřejnění předmětného rozhodnutí provedeno k ochraně zájmů žalobce, měl žalobce právo požadovat, aby žalovaná vymazala osobní údaje, které se ho týkaly, pokud jejich další zpracování již není potřebné pro stanovený účel. To v projednávaném případě znamenalo právo požadovat, aby žalovaná odstranila předmětné rozhodnutí ze svých internetových stránek. A to také žalovaná na základě doručení jeho předžalobní výzvy ještě téhož dne učinila a předmětné rozhodnutí trvale odstranila ze svých internetových stránek. Až v tento den žalovaná seznala, že účel doručení předmětného rozhodnutí žalobci prostřednictvím zveřejnění na internetových stránkách žalované byl splněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalovaná dále uvedla, že zveřejnění plného znění rozhodnutí na internetových stránkách správního orgánu podle § 25 odst. 2 správního řádu je nezbytně spojeno s tím, že si jej mohou vyhledat, stáhnout, zkopírovat a uložit i jiné osoby než adresát. Tomuto důsledku zveřejnění rozhodnutí nemůže správní orgán zabránit, pokud má být dosaženo účelu zveřejnění, tj. toho, aby si rozhodnutí mohl adresát smysluplně vyhledat. Dle žalované je z § 25 odst. 2 správního řádu zřejmé, že přednostním způsobem doručení veřejnou vyhláškou je vyvěšení písemnosti v úplném znění. Volba mezi těmito dvěma způsoby je přitom na uvážení správního orgánu. V projednávaném případě nešlo objektivně o natolik citlivý obsah rozhodnutí, z něhož by bylo možné dovozovat to, co dovozuje žalobce, totiž, že volba prvního způsobu, tj. vyvěšení rozhodnutí v úplném znění, zakládá porušení uvedených principů a zásad. Je-li rozhodnutí, včetně osobních údajů účastníka, zveřejněno na internetových stránkách správního orgánu, nemůže správní orgán zabránit tomu, aby si ho stáhly či zkopírovaly jiné osoby ani tím, že zakáže tzv. indexování obsahu příslušné internetové stránky. Indexování je opatření, které může zabránit pouze automatickému vyhledávání a kopírování internetovými roboty, které využívají internetové vyhledávače. Nemůže ale zabránit tomu, že si rozhodnutí vyhledají, stáhnou (či zkopírují) a uloží jiní lidé metodou „ručního“ vyhledávání, kopírování a stahování. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 47/2016-44.
13. Žalovaná dále konstatovala, že žaloba byla podána opožděně. Žalobce se o tvrzeném nezákonném zásahu dozvěděl přede dnem 26. 4. 2019, kdy napsal svoji předžalobní výzvu. Subjektivní lhůta k podání žaloby tak uplynula nejpozději dnem 26. 6. 2019. Žalobce však svoji žalobu podal až dne 27. 6. 2019.
14. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, žalovaná uvedla, že objektivní lhůta k podání žaloby proti trvajícimu zásahu běží již ode dne, kdy zásah započal, a nikoli až ode dne, kdy zásah skončil. V projednávaném případě spatřuje žalobce nezákonný zásah ve zveřejnění svých osobních údajů v předmětném rozhodnutí na internetových stránkách PF UK. Předmětné rozhodnutí bylo zveřejněno na internetových stránkách dne 20. 12. 2016, přičemž zůstalo zveřejněné na internetových stránkách i po 4. 1. 2017, a to až do 13. 6. 2019. Dovozuje-li tak žalobce v žalobě, že „[p]o doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou na internetové úřední desce ... bylo jakékoli další zveřejňování rozhodnutí na internetu již zbytečné a proto nezákonné ...“, pak nezákonný zásah započal nejpozději 5. 1. 2017. Objektivní lhůta k podání žaloby tak uplynula nejpozději dnem 5. 1. 2019.

Replika žalobce a další podání účastníků

15. Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, ve které se podržel své předchozí žalobní argumentace. Uvedl, že žalovaná byla povinna žalobci doručovat do datové schránky již od okamžiku, kdy se stal studentem. Univerzita Karlova přitom nepochybně již v době přijetí zákona o elektronických úkonech byla orgánem veřejné moci, a proto mělo Ministerstvo vnitra zřídit žalované datovou schránku do dne 1. 10. 2009. Pokud k tomu nedošlo, neznamená to, že by žalovaná mohla rezignovat na svou povinnost doručovat prostřednictvím datové schránky. Žalobce dále odkázal na ke své replice přiložená oznámení o možnosti převzít písemnost vydané žalovanou a uvedl, že žalovaná v jiných případech zveřejňuje pouze oznámení o možnosti převzít písemnost. Dále odkázal na

rovněž přiložený dokument „Metodický návod pro vedení elektronické úřední desky v územních samosprávných celcích“.

16. Žalobce konstatoval, že ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu sice nestanoví dobu, po jejímž uplynutí je správní orgán povinen písemnost sejmout z úřední desky, to však neznamená, že by bylo možné písemnosti zveřejněné veřejnou vyhláškou zveřejňovat po nekonečně dlouhou dobu. Tuto „mezeru v zákoně“ je nutné vykládat s ohledem na požadavky obecného nařízení o ochraně osobních údajů a prováděcí právní úpravu, ze které plyne, že zpracování osobních údajů musí být proporciální. Ve správní praxi je přitom obvyklé, že písemnosti zveřejněné na úřední desce jsou zhruba do měsíce od doručení sejmuty z úřední desky. Žalovaná si dle žalobce přitom byla vědoma, že předmětný dokument není možné zveřejňovat donekonečna, protože již 4. 1. 2017 odstranila odkaz k jeho stažení z internetové úřední desky, avšak teprve po doručení předžalobní výzvy odstranila rozhodnutí i ze svého serveru, odkud jej bylo možné stahovat pomocí internetových vyhledávačů.
17. Žalobce poukázal na (elektronickou) úřední desku žalované a uvedl, že v současné době jsou zde uvedeny pouze dvě písemnosti, a to z roku 2019. Všechny dřívější písemnosti již na úřední desce zveřejněny nejsou. Tedy i praxe žalované je taková, že bezodkladně po doručení dojde k odstranění doručené písemnosti z internetové úřední desky. Doplnil, že na webu žalované není a nikdy nebyl zveřejněn „Archiv úřední desky“.
18. Žalobce dále uvedl, že s žalovanou skutečně nekomunikoval, to však žalovanou neopravňovalo k tomu, aby excesivně zveřejňovala osobní údaje žalobce na internetu. Žalobci navíc bylo zřejmé, že jeho vysokoškolské studium bylo ukončeno, protože si byl vědom toho, že nesplnil dostatečný počet kreditů, a právě z toho důvodu si ani nezapsal rozvrh pro rok 2016/2017.
19. Žalobce nesouhlasil s žalovanou, že by doručení samotné písemnosti mělo přednost před doručováním oznámení o možnosti převzít písemnost. V případě, kdy se písemnost týká pouze jedné osoby a jedná se o písemnost citlivé povahy (ukončení studia), je vhodnější vyvěsit pouze oznámení o možnosti převzít písemnost.
20. K žalovanou citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 As 47/2016, žalobce uvedl, že z něj žádným způsobem neplyne, že by správní orgány mohly po nepřiměřeně dlouhou dobu zveřejňovat osobní údaje na svých internetových úředních deskách.
21. Pokud pak žalovaná nezakázala indexaci úřední desky, nerespektovala názor ÚOOÚ zveřejněný ve stanovisku č. 1/2011. Tím současně došlo k porušení žalobcova legitimního očekávání, že všechny orgány veřejné moci budou při zpracování osobních údajů při výkonu veřejné moci postupovat v souladu se stanoviskem ÚOOÚ jakožto ústředního správního orgánu v oblasti ochrany osobních údajů. Žalobce doplnil žalobní petit o výrok na určení, že nezákonného zásahu se žalovaná dopustila i tím, že nezakázala indexaci své internetové úřední desky.
22. K opožděnosti žaloby žalobce uvedl, že zveřejňování osobních údajů je tzv. trvajícím nezákonným zásahem, tedy lhůta k podání žaloby začíná běžet každým dnem znovu až do dne, kdy dojde k ukončení nezákonného zásahu. Žalovaná přitom učinila nesporným, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

osobní údaje žalobce v rozhodnutí byly z internetu staženy až dne 13. 6. 2019. Žalobce proto mohl žalobu podat až do dne 13. 8. 2019. Žaloba však byla podána již dne 27. 6. 2019.

23. Žalovaná zaslala k replice žalobce své vyjádření ze dne 17. 10. 2019. K povinnosti doručit žalobci předmětné rozhodnutí do datové schránky uvedla, že novelizace § 1 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických úkonech, provedená zákonem č. 192/2016 Sb., s účinností od 1. 1. 2017 rozšířila pojem „orgánu veřejné moci“ na (všechny) *„fyzické nebo právnické osoby, pokud těmto fyzickým nebo právnickým osobám byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy“*, a tím i na žalovanou. Do té doby žalovaná nebyla „orgánem veřejné moci“ ve smyslu citovaného ustanovení, takže nemohla mít a neměla zřízenou datovou schránku orgánu veřejné moci, a tudíž nebyla povinna (ani oprávněna) doručovat prostřednictvím datové schránky žalobci ani nikomu jinému. Žalovaná dále uvedla odkazy na archivy své (elektronické) úřední desky, jelikož se žalobci tento archiv nepodařilo dohledat. Dále konstatovala, že v rámci správního uvážení podle § 25 odst. 2 věta první správního řádu není správní orgán vázán pouze zásadou proporcionality, respektive zásadou *„minimalizace údajů“*, ale i jinými zásadami, které mohou v konkrétním případě s prve zmíněnými zásadami proporcionality a minimalizace kolidovat, zejména se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení. Zásada rychlosti řízení je v projednávaném případě významná ve dvou směrech: (i) správní orgán nemusí zdlouhavě sepsávat a vyvěšovat další písemnost a (ii) žalovaná doručuje velké množství písemností, což je pro ni administrativně a časově náročné též vzhledem k tomu, že nemá standardní úřednický aparát jako běžné správní úřady. Zásada hospodárnosti řízení pak má tak účastníkům šetřit *„zbytečné náklady“* a *„co možná nejméně (je) zatěžovat“*, což v projednávaném případě může být legitimně chápáno tak, že správní orgán má přednostně vyvěsit celou písemnost proto, aby si účastník mohl náhradně doručovanou písemnost rovnou stáhnout a nemusel osobně docházet ke správnímu orgánu. V projednávaném případě žalovaná usoudila, že zásady proporcionality a minimalizace nepřevažují nad zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení.
24. Údaje obsažené v předmětném rozhodnutí nelze považovat za „citlivé údaje“, jak tvrdí žalobce. V současné době je třeba pojem „citlivý údaj“ chápat v souladu s přechodným ustanovením § 66 odst. 6 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Žalovaná dále odkázala na archivy tzv. elektronických úředních desek u náhodně vybraných správních orgánů, kde jsou stále zveřejněny písemnosti, které byly v minulosti doručovány veřejnou vyhláškou a obsahují osobní údaje fyzických osob. Správní řád přitom nestanoví správnímu orgánu povinnost sejmout (odstranit) písemnost vyvěšenou (zveřejněnou) na úřední desce (elektronické úřední desce) po uplynutí určité doby ode dne vyvěšení. Pokud by zákonodárce chtěl správním orgánům uložit takovou povinnost, stanovil by ji výslovně nebo alespoň jednoznačně. Přitom nejde jen o nějakou „mezeru v zákoně“, jak uvedl žalobce, kterou by snad bylo možné vyplňovat analogií.
25. Žalovaná dále uvedla, že se žalobce v replice pokusil rozšířit žalobní petit, avšak učinil tak po uplynutí lhůty k podání žaloby, a to především subjektivní lhůty 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o (tvrzeném) nezákonném zásahu.
26. K námitce žalobce, že žalovaná měla zakázat indexaci obsahu příslušné internetové stránky internetovými roboty, žalovaná uvedla, že neexistuje žádné pozitivněprávní ustanovení, které by správním orgánům v souvislosti se zveřejňováním elektronických dokumentů na

elektronické úřední desce ukládalo právní povinnost indexace. Žalobce přitom přičítá žalované i jednání, kterého se dopustila společnost Google.

27. Žalobce následně k vyjádření žalované zaslal soudu další vyjádření, ve kterém setrval na svých názorech a námitkách učiněných v žalobě a v již dříve zaslané replice. Soud toto vyjádření posoudil pouze jako upřesnění původně v žalobě podaného návrhu, přičemž vzal na vědomí, že žalobce v rámci precizace žalobního návrhu vzal zpět petit uvedený v jeho replice, který součástí původně podaného návrhu ani nebyl.

Průběh řízení před správními orgány

28. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
29. Dne 7. 10. 2016 zaslala PF UK žalobci oznámení o zahájení řízení ve věci ukončení studia žalobce a výzvu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, a to na adresu nahlášenou žalobcem pro doručování. Zásilka se však vrátila zpět z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Dne 11.10. 2016 bylo oznámení odesláno i na adresu trvalého bydliště žalobce. Zásilka však byla vrácena zpět s poznámkou provozovatele poštovních služeb: „Na uvedené adrese je městský úřad. Adresát nemá domovní schránku.“ Následně vydal děkan PF UK dne 24.11.2016 rozhodnutí o ukončení studia žalobce pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, které spočívá v nedosažení požadovaného počtu kreditů pro zápis do dalšího úseku studia. Zásilka byla opět vrácena zpět s poznámkou: „Na uvedené adrese je městský úřad. Adresát nemá domovní schránku.“ Následně bylo přistoupeno k náhradnímu doručení formou veřejné vyhlášky. Rozhodnutí bylo tedy vyvěšeno dne 20. 12. 2016 na úřední desce PF UK. K sejmutí z úřední desky dle spisového materiálu došlo dne 7. 2. 2017.

Jednání u soudu

30. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce rozvedl, jakým způsobem zasáhlo zveřejnění osobních údajů žalobce do jeho osobní sféry.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
32. K námitce žalovaného se městský soud nejprve zabýval tím, zda žaloba nebyla podána opožděně.

33. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
34. Žalobu má zdejší soud ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. za včasnou, neboť tvrzené zveřejňování údajů žalobce na webových stránkách žalované je nutno považovat za trvalý zásah, u něhož nemohou subjektivní ani objektivní lhůta pro podání žaloby uplynout před jeho ukončením (viz náleznost Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). K ukončení tvrzeného zásahu došlo dne 13. 6. 2019, kdy žalovaná odstranila předmětné rozhodnutí ze svých webových stránek. Žaloba byla podána 30. 6. 2019, tedy v rámci dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s. Je současně zřejmé, že ke dni podání žaloby neuplynula ani dvouletá objektivní lhůta.
35. Soud se dále zabýval stěžejní námitkou žalobce, v rámci které žalobce tvrdil, že žalovaná měla povinnost odstranit předmětné rozhodnutí, které obsahovalo osobní údaje žalobce, ze svých webových stránek bezodkladně po jeho doručení veřejnou vyhláškou dne 4. 1. 2017.
36. Soud k této námitce předepisuje, že právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny, podle něhož každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Nejvyšší správní soud vyjádřil obecná východiska týkající se ochrany osobních údajů např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68, kde konstatoval, že „*zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věci souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života.*“
37. Předmětné rozhodnutí obsahovalo jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu žalobce. Dále bylo uvedeno datum, kdy se žalobce zapsal do magisterského studijního programu a že mu bylo toto studium ukončeno pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, které spočívá v nedosažení požadovaného počtu kreditů pro zápis do dalšího úseku studia. Podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, jež byl platný a účinný v době zveřejnění, se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jej lze přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, č. 1844/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS). Ani úprava pozdější učiněná zákonem č. 110/2019 Sb., případně přímo aplikovatelným obecným nařízením o ochraně osobních údajů, na tom ničeho nemění. Předmětné rozhodnutí přitom obsahovalo údaje, na jejichž podkladě mohl být žalobce nezaměnitelným způsobem identifikován, resp. kontaktován zcela nesporně. Soud uzavírá, že posuzovaný dokument obsahoval osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

38. Jelikož se žalobci nepovedlo doručit předmětné rozhodnutí, postupovala žalovaná podle ust. § 69a odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, podle kterého, nepodaří-li se písemnost v řízení podle § 68 doručit z důvodu, že student nesplnil povinnost uvedenou v § 63 odst. 3 písm. b), nebo nepodaří-li se písemnost doručit na adresu pro doručování nahlášenou studentem, doručí se písemnost veřejnou vyhláškou, přičemž vysoká škola není povinna ustanovit studentovi opatrovníka.
39. Podle § 25 odst. 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.
40. Žalovaná tedy přistoupila k doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou, a to tím způsobem, že vyvěsila rozhodnutí na úřední desce, přičemž ho současně zveřejnila i na svých webových stránkách (elektronické úřední desce).
41. Zpracováním údajů se rozumí mimo jiné i jejich zveřejňování [§ 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Zveřejněným osobním údajem se dle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů rozumí osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu. Umístění osobních údajů na třetím osobám neomezeně přístupných webových stránkách, které žalovaná provozovala a podléhaly její kontrole, tj. byla schopna ovlivnit jejich obsah a udržování těchto údajů přístupnými, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017 - 38). Umístěním předmětného rozhodnutí, které obsahovalo osobní údaje žalobce, na webových stránkách žalované, proto došlo k jejich zveřejnění ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Z uvedeného vyplývá, že žalovaná byla při zpracování a zveřejnění osobních údajů žalobce správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů. Vztahovaly se tak na ni povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Zákonost zpracování osobních údajů pro účely doručování veřejnou vyhláškou je přitom dána tím, že se jedná o zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti uložené žalované (§ 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů).
42. Zákon o ochraně osobních údajů spočívá na tzv. zásadě omezení účelem, která je vyjádřena v § 5 odst. 1 písm. a), d), f), g) a h). Osobní údaje musejí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Současně osobní údaje nesmějí být zpracovávány pro (sekundární) účely neslučitelné s primárním účelem, přičemž slučitelnost je třeba vnímat úzce coby „přímou souvislost“ s původním účelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37).
43. Mezi stranami není sporu, že žalovaná předmětné rozhodnutí vyvěsila dne 20. 12. 2016 na své úřední desce a současně ho téhož dne zveřejnila i na svých webových stránkách. Žalovaná tak splnila povinnost, stanovenou ve větě druhé ustanovení § 25 odstavec 2 správního řádu, a tím byla splněna i podmínka stanovená ve větě třetí tohoto ustanovení.

To znamená, že podle ustanovení § 25 odstavec 2 věta třetí správního řádu se tak patnáctý den po vyvěšení, tj. 4. 1. 2017, tato písemnost považuje za doručenu. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že i po 4. 1. 2017 předmětné rozhodnutí ponechala na svých internetových stránkách a pouze ho přesunula do sekce „Archiv úřední desky“. V daném případě tak není rovněž sporu, že předmětné rozhodnutí se nacházelo na webových stránkách žalované i po 4. 1. 2017, a to až do dne 13. 6. 2019, kdy bylo na základě předžalobní výzvy žalobce z webových stránek žalovanou odstraněno.

44. Vzhledem k tomu, že o u těchto uvedených skutečnostech není mezi účastníky sporu, soud neprováděl žalobcem navržené důkazy, neboť těmi měly být potvrzeny právě tyto skutečnosti. Pro úplnost pak uvádí, že listiny navržené k důkazu soud konstatoval v rámci konstatování obsahu správního spisu, kterým však soud ve správním soudnictví důkaz neprovádí.
45. Z vše uvedeného tedy vyplývá, že se na webových stránkách žalované nacházelo předmětné rozhodnutí obsahující osobní údaje žalobce i po téměř dvou a půl letech po jeho doručení veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu žalobci. Žalovaná odůvodnila ponechání tohoto rozhodnutí na svých webových stránkách možností žalobce seznámit se s předmětným rozhodnutím i po uplynutí lhůty 15 dnů. Měla přitom za to, že pokud by došlo k odstranění rozhodnutí ihned po uplynutí 15 dnů, ztratil by žalobce (adresát) reálnou možnost uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy a popřípadě vydané rozhodnutí napadnout cestou řádných nebo mimořádných opravných prostředků za účelem přezkoumání jeho zákonnosti nebo správnosti. Dále uvedla, že ust. § 25 odst. 2 správního řádu dává zákonný základ pro obvyklou správní praxi spočívající ve zveřejnění písemnosti na internetových stránkách správního orgánu i po uplynutí stanovené minimální doby 15 dnů. K tomu doplnila, že popsaná praxe je v souladu s důvodem (účelem) pro zpracování osobních údajů podle ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů.
46. S uvedeným odůvodněním žalované však zdejší soud nemůže souhlasit, podle stanoviska soudu totiž došlo doručením rozhodnutí žalobci veřejnou vyhláškou dne 4. 1. 2017 k dosažení účelu zpracování a žalovaná měla neprodleně po tomto doručení předmětné rozhodnutí ze svých webových stránek odstranit, neboť jakékoliv další zpracování (zveřejňování) osobních údajů žalobce na webových stránkách žalované zákon nepředpokládá. Následné zveřejňování osobních údajů žalobce tak nepochybně překračovalo stanovený účel, pro který mohla žalovaná dané osobní údaje zpracovávat, čímž došlo k porušení práv žalobce. Městský soud má přitom za to, že pro posouzení věci je nepodstatné, zda byla příslušná webová stránka indexována či nikoli nebo zda bylo nutné ke zjištění údajů žalobce projít více odkazů (jak žalovaná uvedla, rozhodnutí přesunula do sekce „Archiv úřední desky“). Osobní údaje žalobce umístěné na webových stránkách žalované byly totiž po celou dobu trvání zásahu bezpochyby veřejně přístupné třetím osobám. Na posuzovaný případ přitom nebylo možné aplikovat ani ust. § 5 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se nejednalo o speciální případ ochrany životně důležitých zájmů subjektu údajů (žalobce). Soud k tomuto pro úplnost konstatuje, že ačkoliv obsah pojmu „životně důležitý zájem“ není v zákoně o ochraně osobních údajů nijak definován, lze ve shodě s komentářovou literaturou považovat za životně důležitý

zájem ochranu života a zdraví, v krajním případě i ochranu majetku vysoké hodnoty, přičemž daný pojem je třeba vykládat spíše restriktivně, aby při aplikaci uvedeného ustanovení nedošlo k neoprávněnému zásahu do práva na soukromí subjektu údajů, jehož osobní údaje jsou zpracovávány (viz Kučerová Alena a kol. Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, komentář k ust. § 5). Nadto v případě zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů je třeba bez zbytečného odkladu získat souhlas subjektu údajů, a pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat.

47. Soud pro úplnost dodává, že na posouzení věci nic nemění, že v době trvání zásahu nabylo účinnosti dne 25. 5. 2018 obecné nařízení o ochraně osobních údajů a dne 24. 4. 2019 zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.
48. Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že žalovaná mu měla předmětné rozhodnutí doručit do datové schránky. Žalovaná k této námitce uvedla, že v rozhodné době neměla Univerzita Karlova zřízenou datovou schránku orgánu veřejné moci.
49. Podle § 1 odst. 1 zákona o elektronických úkonech, ve znění účinném do 31. 12. 2016, tento zákon upravuje elektronické úkony státních orgánů, orgánů územních samosprávných celků, státních fondů, zdravotních pojišťoven, Českého rozhlasu, České televize, samosprávných komor zřízených zákonem, notářů a soudních exekutorů (dále jen „orgán veřejné moci“) vůči fyzickým osobám a právnickým osobám, elektronické úkony fyzických osob a právnických osob vůči orgánům veřejné moci a elektronické úkony mezi orgány veřejné moci navzájem prostřednictvím datových schránek.
50. Podle § 6 odst. 1 zákona o elektronických úkonech, ve znění účinném do 31. 12. 2016, datovou schránku orgánu veřejné moci zřídí ministerstvo bezplatně orgánu veřejné moci, a to bezodkladně po jeho vzniku a v případě notářů a soudních exekutorů bezodkladně poté, co obdrží informaci o jejich zapsání do zákonem stanovené evidence.
51. Podle § 1 odst. 1 zákona o elektronických úkonech, ve znění novely č. 192/2016 Sb. (tj. ve znění účinném od 1. 1. 2017), tento zákon upravuje elektronické úkony státních orgánů, územních samosprávných celků a fyzických nebo právnických osob, pokud těmto fyzickým nebo právnickým osobám byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy, notářů a soudních exekutorů (dále jen „orgán veřejné moci“) vůči fyzickým osobám a právnickým osobám, elektronické úkony fyzických osob a právnických osob vůči orgánům veřejné moci a elektronické úkony mezi orgány veřejné moci navzájem prostřednictvím datových schránek.
52. Podle přechodného ustanovení čl. IX odst. 1 zákona č. 192/2016 Sb. Ministerstvo vnitra zřídí orgánu veřejné moci, který je zapsán do rejstříku orgánů veřejné moci a soukromoprávních uživatelů údajů a kterému nebyla zřízena datová schránka podle § 6 zákona č. 300/2008 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona datovou schránku podle § 6 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
53. Podle § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech, umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.

54. Z citovaných ustanovení vyplývá, že teprve novela zákona o elektronických úkonech provedená zákonem č. 192/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1. 1. 2017, zahrnuje pod pojem „orgánu veřejné moci“ právnické osoby, pokud těmto právnickým osobám byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy. Lze tedy přisvědčit žalované, že neměla v rozhodné době povinnost doručovat předmětné rozhodnutí žalobci prostřednictvím datové schránky, jelikož Univerzita Karlova neměla zřízenou datovou schránkou orgánu veřejné moci. Námitku žalobce tak shledal soud nedůvodnou.
55. S ohledem na výše uvedené soud považoval za nadbytečné provádět žalovanou navržený důkaz sdělením Ministerstva vnitra o tom, že zřídilo Univerzitě Karlově datovou schránku orgánu veřejné moci až dne 1.7.2017. Tato listina by tedy pouze potvrdila skutečnost, která jednoznačně vyplývá z výše citované právní úpravy.
56. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaná měla vyvěsit (zveřejnit) pouze oznámení o možnosti písemnost převzít.
57. Správní řád v citovaném ustanovení § 25 odst. 2 připouští vyvěsit na úřední desce buď písemnost samotnou, nebo pouhé oznámení o možnosti písemnost převzít, přičemž neupravuje kritéria pro volbu daného způsobu. Jak uvádí komentářová literatura: „*Správní orgán přistoupí k vyvěšení oznámení o možnosti převzít písemnost zejména tehdy, je-li písemnost doručovaná veřejnou vyhláškou příliš obsáhlá, nebo rovněž v případech, kdy to odůvodňuje ochrana osobních údajů v písemnosti uvedených.*“ (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 25).
58. Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů se pro účely tohoto zákona rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuální životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
59. Soud přisvědčil závěru žalované, že v projednávaném případě nešlo o natolik citlivý obsah rozhodnutí, aby bylo nezbytné vyvěsit pouhé oznámení o možnosti převzít písemnost. Rozhodnutí nebylo nikterak obsáhlé, neobsahovalo osobní údaje jiných osob než žalobce ani citlivé údaje ve smyslu výše citovaného ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, resp. ve smyslu § 66 odst. 6 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, popř. zvláštní kategorie osobních údajů ve smyslu obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.
60. Na závěr městský soud ke sdělení žalobce spočívajícímu v nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

požadavku na naprostou anonymizaci sděluje, že jím uváděné skutečnosti nesouvisí s předmětem řízení, a nepřísluší proto městskému soudu, aby se k nim vyjadřoval.

Závěr a náklady řízení

61. Městský soud uzavírá, že ze shora uvedených důvodů žaloba byla podána důvodně. V souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. proto určil, že předmětný zásah specifikovaný ve výroku I. tohoto rozsudku byl zásahem nezákonným.
62. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce byl v řízení o žalobě úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na právní zastoupení, které sestávají z odměny dle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za 6 úkonů dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva s rozбором, podání žaloby, sepsání dupliky a tripliky, účast u jednání soudu dne 4.2.2021), přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč; dále náhrady hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tedy za 6 úkonů právní služby celkem 1 800 Kč. Protože zástupcem žalobce byl advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 4 284 Kč a náklady řízení tedy celkem činí 26 684 Kč.
63. Zástupce žalobce kromě výše uvedeného požadoval i náhradu za promeškaný čas za cestu k soudu v délce 30 minut a zpět do sídla advokátní kanceláře v celkové výši 200 Kč. Z ustanovení § 14 odst. 1 advokátního tarifu vyplývá, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby a) při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět, b) za čas promeškaný v důsledku zpoždění zahájení jednání před soudem nebo jiným orgánem, jestliže toto zpoždění činí více než 30 minut. Žádná z těchto situací ale v projednávané věci nenastala, neboť zástupce žalobce má sídlo, shodně jako věc projednávající městský soud, v Praze a ke zpoždění zahájení jednání nedošlo. Soud proto náhradu nákladů za promeškaný čas žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu